

1

Het waren bar slechte tijden.

Rayfords knieën deden zeer toen hij weer achter het stuur van zijn huurauto zat. Toen het verschrikkelijke feit dat zijn pastor dood was tot hem was doorgedrongen, was hij op het plaveisel ineengezakt. Maar de lichamelijke pijn, hoewel die dagenlang zou aanhouden, was niets in vergelijking met de geestelijke marteling die hij zou moeten ondergaan. Het besef dat hij opnieuw een van de meest dierbare mensen in zijn leven had verloren.

Rayford voelde dat Amanda naar hem keek. Ze legde troostend een hand op zijn dij. Achterin de auto hadden zijn dochter Chloë en Buck, haar man, allebei een hand op zijn schouder gelegd.

En nu? vroeg Rayford zich af. Hoe moet het nu zonder Bruce? Wat moeten we doen?

De radio bleef op schetterende toon verslag doen van chaos, paniek en verwoesting over de hele wereld. Rayford had een brok in zijn keel en kon niets zeggen. Zwijgend loodste hij de auto van de ene verkeersopstopping naar de andere. Wat deden al die mensen toch op straat? Wat verwachtten ze eigenlijk te zien? Waren ze niet bang voor nieuwe bommen, voor straling?

‘Ik moet naar mijn kantoor in Chicago,’ zei Buck.

‘Je kunt de auto wel nemen, als we bij de kerk zijn,’ antwoordde Rayford moeizaam. ‘Ik wil het nieuws over Bruce zelf brengen.’

Vredessoldaten van de Wereldwijde Gemeenschap hielden toezicht op de lokale politieagenten en reddingswerkers, die het verkeer regelden en mensen probeerden te overreden om naar huis terug te gaan. Rayford vertrouwde op zijn grote bekendheid met Chicago en omgeving en nam allerlei zijweggetjes en achterafstraatjes om de grote, doorgaande wegen die potdicht zaten, zoveel mogelijk te vermijden.

Hij vroeg zich af of hij ja had moeten zeggen toen Buck had aangeboden om het stuur over te nemen. Maar hij wilde geen zwakkeling lijken. Hij schudde het hoofd. Het ego van een piloot kent geen grenzen! Het liefst zou hij in bed liggen en zichzelf in slaap huilen.

Twee jaar na de verdwijning van zijn vrouw en zoon, samen met miljoenen andere mensen, koesterde hij weinig illusies meer over zijn leven in het schemerduister van de geschiedenis. Hij was kapot. Zijn bestaan leek een en al pijn en verdriet. Het was zo moeilijk allemaal...

Maar hij wist dat het nog erger kon. Stel dat hij Christus niet had aangenomen... Dan was hij nu ook niet behouden geweest. Stel dat hij geen nieuwe liefde had gevonden. Dan zou hij nu nog steeds alleen zijn geweest. Stel dat Chloë ook was verdwenen. Of dat hij Buck nooit had ontmoet. Er was zoveel om dankbaar voor te zijn, ondanks alles. Als hij deze drie mensen niet om zich heen had gevoeld, wist hij niet of hij de wilskracht zou hebben gehad om door te gaan.

Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat hij Bruce niet had leren kennen en liefhebben. Van hem had hij meer geleerd dan van wie ook. Niemand had zoveel kennis en inspiratie in zijn leven gebracht als hij. En het was niet alleen zijn onderricht en kennis die hem zo bijzonder maakten; het was zijn hartstocht. Hij was iemand die onmiddellijk en haarscherp had gezien dat hij de grootste waarheid die ooit aan de mensheid is geopenbaard, had gemist. En hij was vastbesloten geweest die fout geen tweede keer te maken.

‘Papa, ik geloof dat die twee bewakers bij het viaduct naar jou zwaaien,’ zei Chloë.

‘Ik doe net of ik ze niet zie,’ zei Rayford. ‘Al die sukkels die maar denken dat ze het verkeer hier snappen. Als ik naar die lui ga luisteren, zitten we hier over drie uur nog. Ik wil gewoon naar de kerk en daarmee basta.’

‘Hij schreeuwt iets naar je in zijn megafoon,’ merkte Amanda op en ze draaide haar raam een eindje naar beneden.

‘U daar, in die witte Peugeot!’ schalde de stem. Rayford zette vlug de radio uit. ‘Bent u Rayford Steele?’

‘Hoe weten ze dat in vredesnaam?’ zei Buck.

‘De inlichtingendienst van de Wereldwijde Gemeenschap gaat geen zee te hoog,’ verzuchtte Rayford.

‘Als u Rayford Steele bent,’ hernam de stem, ‘zet u de wagen dan alstublieft aan de kant!’

Even overwoog Rayford om zelfs dit te negeren, maar hij besloot te gehoorzamen. Als die lui wisten wie hij was, was er toch geen ontkomen aan. Maar *hoe* wisten ze dat?

Hij zette de wagen langs de kant van de weg.

Buck trok zijn hand terug van Rayfords schouder en stak zijn nek uit om de twee geüniformeerde soldaten te zien die naar de auto slenterden. Hij had er geen idee van hoe de troepen van de Wereldwijde Gemeenschap erin geslaagd waren om Rayford op te sporen. Maar een ding was zeker: hij zat er niet op te wachten om te worden ontdekt samen in een auto met de piloot van Carpathia.

‘Ray,’ zei hij vlug. ‘Ik heb nepidentiteitspapieren op naam van Herb Katz. Zeg maar dat ik een bevriende piloot ben of zoiets.’

‘Oké,’ zei Rayford, ‘maar ik heb zo’n idee dat ze heel beleefd tegen me zullen doen. Ik denk dat Nicolae gewoon naar me op zoek is. Dat is eigenlijk heel logisch.’

Buck hoopte maar dat Rayford gelijk had. Inderdaad was het logisch dat Carpathia wilde weten of zijn piloot iets was overkomen. Of hij hem terug kon vliegen naar Nieuw Babylon. De twee soldaten stonden nu achter de wagen. Eén sprak in een walkietalkie, de ander in een mobiele telefoon. Buck besloot in de aanval te gaan en deed zijn deur open.

‘Wilt u alstublieft in de auto blijven?’ zei meneer Walkietalkie.

Buck zakte terug op de achterbank en verwisselde zijn echte identiteitspapieren voor de nepkaarten. Chloë zag er doodsbang uit. Buck sloeg een arm om haar heen en drukte haar tegen zich aan. ‘Carpathia heeft vast een bericht naar alle eenheden laten uitgaan. Hij wist dat je vader een auto moest huren, dus zo moeilijk was het nou ook weer niet om er achter te komen.’

Hij had geen idee wat de twee soldaten achter de auto aan het doen waren. Hij wist alleen maar dat zijn hele beeld van de komende vijf jaar in een enkel ogenblik op de kop was gezet. Toen de wereldoorlog een uur geleden was uitgebroken, had hij zich afgevraagd of Chloë en hij de rest van de jaren van Verdrukking zouden overleven. En nu hij had gehoord dat Bruce dood was, vroeg hij zich af of hij die periode eigenlijk wel wilde overleven. Het idee om in de hemel te zijn, bij Jezus Christus, was per slot van rekening een stuk aantrekkelijker dan verder te moeten leven in wat er van deze wereld over was.

Meneer Walkietalkie liep nu naar het portier van Rayford, die zijn

raampje naar beneden draaide. ‘U bent echt Rayford Steele, hè?’

‘Dat ligt eraan wie het vraagt,’ antwoordde Rayford.

‘Deze auto, met dit kenteken, is gehuurd op vliegveld O’Hare, door iemand die zich uitgaf voor Rayford Steele. Als u niet Rayford Steele bent, hebt u een groot probleem.’

‘Vindt u niet,’ zei Rayford, ‘dat we, wie ik ook ben, allemaal een groot probleem hebben?’

Buck moest glimlachen om Rayfords gevatheid, gelet op de situatie.

‘Meneer, ik moet weten of u Rayford Steele bent.’

‘Dat ben ik.’

‘Kunt u dat bewijzen?’

Buck had Rayford zelden zo geïrriteerd gezien. ‘Dat is het top-punt! Jullie plukken me van de weg, blèren me toe door een megafon, zeggen dat ik in de huurauto zit van Rayford Steele en nou moet ik ook nog bewijzen dat ik ben wie jullie denken dat ik ben?’

‘Meneer, u moet het mij niet kwalijk nemen. Ik heb via mij’n mobiele telefoon Potentaat Carpathia in eigen persoon aan de lijn. Ik weet niet eens waar hij vandaan belt. Maar als ik zeg dat ik Rayford Steele heb gevonden en ik geef u die telefoon, dan moet ik wel heel zeker weten dat u ook Rayford Steele bent.’

Buck was blij dat het kat-en-muis-spelletje van Rayford de aandacht afleidde van de andere inzittenden van de wagen, maar dat bleef niet lang zo. Rayford pakte zijn portefeuille uit zijn borstzakje en gaf de soldaat zijn pas. Terwijl de man het identiteitsbewijs controleerde, vroeg hij losweg: ‘En de anderen?’

‘Familie en vrienden,’ antwoordde Rayford. ‘We moeten de Potentaat niet laten wachten.’

‘Ik moet u vragen om het telefoongesprek buiten de auto te voeren, meneer. U begrijpt de veiligheidsrisico’s.’

Rayford slaakte een zucht en stapte uit de wagen. Van Buck mocht meneer Walkietalkie nu ook ophoepelen. Maar die stapte alleen opzij en gebaarde Rayford dat hij achter zijn collega aan moest lopen, de man met de telefoon. Toen stak hij zijn hoofd door het portierraam en vroeg aan Buck: ‘Zou u, in geval wij de heer Steele naar een ontmoetingsplaats zouden meenemen, in staat en gemachtigd zijn om dit voertuig te besturen?’

Zouden alle agenten praten alsof ze een proces-verbaal dicteren? vroeg Buck zich af.

‘Tuurlijk.’

Amanda boog voorover. ‘Ik ben mevrouw Steele,’ zei ze. ‘Waar meneer Steele naartoe gaat, daar ga ik ook naartoe.’

‘Dat zal de Potentaat moeten beslissen,’ zei de soldaat. ‘Het hangt er ook vanaf of er genoeg ruimte is in de heli.’

‘Zeker, meneer,’ sprak Rayford in de telefoon. ‘Dan zie ik u gauw.’

Hij gaf de mobiele telefoon terug aan de soldaat. ‘Hoe komen we daar?’ vroeg hij.

‘Er kan elk ogenblik een helikopter landen.’

Rayford beduidde Amanda dat ze de knop van de bagageklep moest indrukken, maar zelf in de auto moest blijven. Hij hees hun twee tassen over zijn schouder, stak zijn hoofd in haar portier en fluisterde: ‘Amanda en ik moeten naar Carpathia, maar hij wilde niet zeggen waar hij was of waar we elkaar zouden treffen. Die telefoon is maar half betrouwbaar. Ik heb zo’n idee dat het niet ver weg zal zijn, tenzij die heli ons naar een vliegveld gaat brengen. Buck, je kunt deze auto maar beter zo vlug mogelijk terugbrengen naar het verhuurbedrijf. Anders wordt het veel te makkelijk om het verband tussen jou en mij te leggen.’

Vijf minuten later zaten Rayford en Amanda in de lucht. ‘Enig idee waar we naartoe gaan?’ schreeuwde Rayford naar een van de bewakers.

De man gaf de piloot van de helikopter een klap op zijn schouder en brulde: ‘Staat het ons vrij te zeggen waar we naartoe gaan?’

‘Glenview!’ loeide de piloot.

‘Glenview Naval Air Station is al jaren dicht,’ zei Rayford.

De piloot draaide zijn hoofd naar hem toe. ‘De grote landingsbaan is nog open! Onze man zit daar!’

Amanda drukte zich dicht tegen Rayford aan. ‘Dus Carpathia is al in Illinois?’

‘Kennelijk was hij Washington al uit voor de aanval begon. Ik dacht dat ze hem misschien naar een van de schuilkelders in het Pentagon hadden gebracht. Maar zijn inlichtingendienst is blijkbaar zo slim geweest om te bedenken dat dat een van de eerste doelwitten zou worden.’

‘Dit doet me denken aan toen we pas getrouwd waren,’ zei Buck, terwijl Chloë dicht tegen hem aankroop.

‘Hoe bedoel je “toen we pas getrouwd waren”? We zijn nog steeds pas getrouwd!’

‘Ssst,’ zei Buck vlug. ‘Wat hoor ik nou over New York City?’

Chloë zette de radio harder.

... een onvoorstelbaar bloedbad in het hart van Manhattan. Gebombardeerde gebouwen, ambulances die zich moeizaam een weg door het puin banen, reddingswerkers die met megafoons de mensen letterlijk smeken om ondergronds te blijven.

Buck hoorde de paniek in de stem van de verslaggever.

Ik zoek nu zelf ook een schuilkelder, maar het is waarschijnlijk al te laat om radioactieve besmetting te ontlopen. Niemand weet honderd procent zeker of de raketten met kernbommen waren geladen, maar we kunnen geen risico nemen. De schattingen van de schade lopen in de miljarden. Misschien wordt het leven hier nooit meer zoals het geweest is. Zover het oog reikt, niets dan dood en verderf.

Alle belangrijke verkeerscentra zijn gesloten, als ze niet vernietigd zijn. Als gevolg daarvan is er een gigantische verkeersopstopping ontstaan, die de Lincoln Tunnel blokkeert, de Triborough Bridge en alle andere belangrijke verkeersaders die de stad uit leiden. Wat ooit de hoofdstad van de wereld was, ziet er nu uit als de set voor een rampenfilm. Terug nu naar het Wereldwijde Gemeenschapsnetwerk in Atlanta.

‘Buck,’ zei Chloë. ‘Ons huis! Waar moeten we nu wonen?’

Buck gaf geen antwoord. Hij staaarde naar het verkeer en vroeg zich af wat die dikke, zwarte wolken en oplichtende, oranje vuurballen te betekenen hadden die vlak boven Mount Prospect leken te zweven. Het was typisch iets voor Chloë om zich zorgen te maken om hun huis. Hem kon dat niet zoveel schelen. Hij kon overal wonen; hij had ook overal gewoond. Zolang Chloë en hij een dak boven hun hoofd hadden, zou hij zich wel redden. Maar zij had hun

absurd dure penthouse flat op Fifth Avenue in haar hart gesloten.

Tenslotte zei hij: ‘Ze zullen nog dagenlang iedereen de toegang tot de stad weigeren. Zelfs onze auto’s, als die het allemaal doorstaan hebben, zouden we niet mogen gebruiken.’

‘Wat moeten we nu doen, Buck?’

Hij wilde dat hij wist wat hij daarop moest zeggen. Normaal had hij altijd zijn woordje klaar: inventiviteit was zijn handelsmerk. Wat er ook voor hindernissen in de weg stonden, hij had situaties altijd in zijn voordeel weten om te zetten. Maar nu, met zijn nieuwe, jonge vrouw naast zich – die niet wist waar ze moesten wonen of hoe ze zich zouden redden – stond hij met zijn mond vol tanden. Hij wilde alleen maar zeker weten dat zijn schoonvader en Amanda niets zou overkomen. Met alle gevaren van Rayfords werk. Hij wilde zo gauw mogelijk naar Mount Prospect toe, om te zien hoe de mensen van de New Hope Village Church het maakten. En om hun te vertellen dat hun geliefde pastor was heengegaan.

Hij had nooit veel geduld gehad voor files, maar dit was echt te gek. Zijn kaken verstrakten en zijn nek werd stijf, terwijl hij het stuur van ergernis zowat tot moes kneep. De huurauto reed in principe lekker, maar als de wagen zoals nu stapvoets vooruit moest schuifelen, leek het wel een hengst die los wilde breken.

Opeens was er een ontploffing die de auto deed schudden en bijna van de weg blies. Het had hem niet verbaasd als alle raampjes zouden zijn gesprongen. Chloë gilte en drukte haar gezicht tegen zijn borst. Hij speurde met zijn ogen de horizon af, op zoek naar de bron van de explosie. Er waren verscheidene auto’s die langs de kant van de weg gingen staan. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij een paddestoelvormige rookwolk die langzaam omhoogklom. Hij dacht dat het in de buurt van O’Hare International Airport moest zijn, een kilometer of vijf verderop.

De radio maakte onmiddellijk melding van de bom.

Uit Chicago komt het volgende bericht. Onze nieuwsredactie daar is getroffen door een enorme ontploffing. Het is nog onduidelijk of het ging om een aanval van de opstandige militairen of om een vergeldingsaanval van het leger van de Wereldwijde Gemeenschap. Er komen op het ogenblik zoveel berichten binnen over oorlog, bloedvergieten, dood en verderf in steden over de hele wereld, dat het voor ons onmogelijk allemaal bij te houden is...

Buck keek vlug achterom en links en rechts uit het raam. Zodra de auto voor hem een beetje ruimte liet, trok hij aan het stuur en gaf vol gas. Chloë hield haar adem in, terwijl de wagen tegen de stoeprand op reed en onder een viaduct door aan de andere kant van de weg uitkwam. Ze kwamen nu op de vluchtstrook terecht en konden lange rijen auto's voorbij zoeven.

'Wat doe je, Buck?' vroeg Chloë, die zich aan het dashboard vastklampte.

'Ik weet het niet, meisje, maar één ding doe ik in elk geval niet: ik ga niet in de file staan terwijl de hele wereld naar zijn mallemoer gaat.'

De bewaker die Rayford van de weg had geplukt hees zijn bagage en die van Amanda uit de helikopter. Hij ging de Steeles voor, voorover gebogen onder de suizende wieken, naar een stenen gebouwtje van één verdieping hoog aan de rand van een lange landingsbaan. Er groeide onkruid tussen de scheuren van de baan. Vooraan, vlakbij de helikopter, stond een klein sportvliegtuigje. Rayford zag niemand in de cockpit en er kwamen ook geen uitlaatgassen uit de motor. 'Ik hoop niet dat ze me met dat ding willen laten vliegen!' brulde hij naar Amanda.

'Maakt u zich geen zorgen,' zei de bewaker. 'De man die hem hiernaartoe heeft gevlogen, brengt jullie naar Dallas, naar het grote toestel dat u gaat besturen.'

Rayford en Amanda werden naar een stel felgekleurde plastic stoeltjes geleid in een klein, schamel gemeubileerd militair kantoor. Rayford ging zitten en masseerde zachtjes zijn pijnlijke knieën. Amanda liep op en neer en hield daar pas mee op toen de bewaker haar beduidde dat ze plaats moest nemen. 'Mag ik soms zelf weten of ik wil staan of niet?'

'Zoals u wilt. U moet hier even wachten op de Potentaat.'

Er werd naar Buck gewezen, gezwaaid, gebruld door verkeersagenten. Medeweggebruikers maakten obscene handgebaren en toeterden furieus. Maar hij trok zich er geen fluit van aan. 'Waar ga je toch

heen?’ vroeg Chloë.

‘Ik wil een nieuwe auto,’ zei hij. ‘Ik heb zo’n idee dat dat onze enige kans is om het te overleven.’

‘Waar heb je het over?’

‘Snap je het dan niet, Chloë?’ zei hij. ‘Er is zojuist een oorlog uitgebroken. Die zal niet een-twee-drie voorbij zijn. Straks is het onmogelijk om met een gewone auto nog ergens te komen.’

‘En wat wilde je daaraan doen? Een tank kopen?’

‘Als dat niet zo in de gaten liep, zou ik dat zeker overwegen.’

Hij reed door een gigantisch, met gras begroeid veld, over een parkeerterrein, langs een tennisbaan, langs voetbalvelden, waarbij de grote auto met zijn sterke motor kluiten aarde en modder opwierp. De radio bleef berichten uitzenden over slachtoffers, dood en verderf. Terwijl hij en zijn bruid met piepende banden in de bochten maar door raasden, zonder acht te slaan op verkeersborden. Hij hoopte maar dat hij min of meer in de goede richting reed. Hij wilde terechtkomen op de Northwest Highway, waar een groep dealers een soort getto van autobedrijven had ingericht.

Met een laatste gierende bocht kwam hij weer op de hoofdweg. Hij zag wat ze op de radio altijd ‘langzaam rijdend en stilstaand verkeer’ noemen. Hij had nu de smaak te pakken en bleef lekker doorjakkeren. In een soort reuzenslalom passeerde hij links en rechts scheldende chauffeurs, totdat hij na een kilometer of twee de dealerbedrijven in het vizier kreeg. ‘Zo doen wij dat!’ zei hij.

Rayford stond versteld, en hij merkte dat dat ook voor Amanda gold, van Nicolae Carpathia’s manier van doen. Deze knappe jongeman, midden dertig, was ogenschijnlijk tegen zijn zin, van de ene op de andere dag, tot de grote leider van de wereld gebombardeerd. Van een volkomen obscuur lid van het Roemeense Lagerhuis was hij president van dat land geworden. Vrijwel onmiddellijk daarna had hij de plaats ingenomen van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties. Na bijna twee jaar van vrede en grote populariteit – na de chaos en angst die voortvloeiden uit de wereldwijde verdwijningsgolf kreeg Carpathia nu voor het eerst met serieuze tegenstand te maken.

Rayford had niet geweten wat hij van zijn baas moest verwachten.

Zou hij gekwetst zijn, beledigd, woedend? Geen van drieën, zoals bleek. Toen hij het kantoor werd binnengeleid door Leon Fortunato, een assistent uit het kantoor in Nieuw Babylon, maakte hij een enthousiaste, om niet te zeggen vrolijke indruk.

‘Captain Steele!’ riep hij jubelend. ‘O, en eh, mevrouw Steele! Wat fijn om jullie te zien, en in goede gezondheid!’

‘Zegt u maar Amanda,’ zei Amanda.

‘Sorry, Amanda,’ zei Carpathia en hij omsloot met beide handen haar hand. Rayford merkte dat Amanda het met tegenzin toeliet. ‘In alle opwinding, u zult het begrijpen, was ik even...’

De opwinding, dacht Rayford. Ook een manier om de Derde Wereldoorlog te typeren: opwindend.

Carpathia’s ogen fonkelden en hij wreef zich in de handen, alsof hij genoot van wat er gaande was. ‘Nou, mensen,’ zei hij, ‘we moesten maar eens op huis aan.’

Rayford wist dat Carpathia daarmee Nieuw Babylon bedoelde: Zijn thuis: Hattie Durham, suite 216, een hele verdieping van luxe kantoren in het schitterende, peperdure hoofdkwartier van de Wereldwijde Gemeenschap. Hoewel Rayford en Amanda binnen hetzelfde complex een fraaie loft hadden gekregen, hadden ze geen van beide Nieuw Babylon ooit in de verste verte als hun thuis beschouwd.

Carpathia bleef zich in de handen wrijven, alsof hij zich nauwelijks kon bedwingen. En hij keerde zich naar de bewaker met de walkietalkie. ‘Wat is het laatste nieuws?’

De soldaat had een oortje in en leek verrast dat hij rechtstreeks door de Potentaat werd aangesproken. Hij verwijderde het oortje en stamelde: ‘Wat? Ik bedoel, pardon, meneer, meneer de Potentaat.’

Carpathia keek de man doordringend aan. ‘Wat is er voor nieuws? Wat gebeurt er?’

‘Eh, zo’n beetje hetzelfde, meneer. Veel ellende en verwoesting in allerlei grote steden.’

Rayford had de indruk dat Carpathia met veel moeite een smartelijk gezicht trok. ‘Vooral in het middenwesten en aan de oostkust?’ vroeg hij.

De bewaker knikte. ‘En ook een beetje in het zuiden,’ vulde hij aan.

‘Dus de westkust is zo goed als veilig,’ zei Carpathia, meer als een

vaststelling van een feit dan als een vraag. De bewaker knikte weer. Rayford vroeg zich af of je – als je niet wist dat Carpathia de anti-christ was – ook zou zien dat hij een voldane uitdrukking op zijn gezicht had. ‘Hoe staat het in Dallas, Fort Worth?’ vroeg hij.

‘DWF heeft een voltreffer gehad,’ antwoordde de soldaat. ‘Er is nog maar één baan open. Er komen geen vliegtuigen meer binnen, maar er vertrekken er wel een heleboel.’

Carpathia keek naar Rayford. ‘En dat militaire vliegveldje vlak in de buurt, waar mijn piloot zijn papieren voor de Boeing 757 heeft gehaald?’

‘Ik geloof dat dat nog steeds in bedrijf is, meneer,’ zei de bewaker.

‘Mooi zo, heel goed,’ zei Carpathia. Hij wendde zich naar Fortunato. ‘Ik weet zeker dat niemand weet waar wij zijn, maar voor alle zekerheid: wat heb je voor me?’

De man deed een canvas tas open en haalde een luchtmachtpet en een zware uniformjas te voorschijn, die overigens niet bij elkaar pasten, zoals Rayford in een oogopslag zag. Carpathia deed de vermomming aan en beduidde dat de vier anderen om hem heen moesten komen staan. ‘Waar is de piloot van het sportvliegtuig?’ vroeg hij.

‘Die wacht buiten de deur op uw instructies, meneer,’ zei Fortunato.

Carpathia wees naar de bewapende bewaker. ‘Ik dank u voor uw diensten. U kunt met de helikopter teruggaan naar uw post. Meneer Fortunato, de Steeles en ik worden naar een nieuw vliegtuig gevlogen, waarmee captain Steele mij terug gaat brengen naar Nieuw Babylon.’

Rayford vroeg: ‘En dat is in –?’

Carpathia hield een hand omhoog om hem het zwijgen op te leggen. ‘Laten we onze jonge vriend geen wetenschap aan de hand doen waar hij toch niets aan heeft,’ zei hij en hij glimlachte naar de soldaat. ‘U kunt gaan.’ De man verdween. Carpathia zei zachtjes tegen Rayford: ‘De Condor 216 wacht op ons in de buurt van Dallas. We vliegen naar het westen, op weg naar het oosten, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ik heb nog nooit van een Condor 216 gehoord,’ zei Rayford. ‘Ik vraag me af of ik wel gekwalificeerd ben om –’

‘Men heeft mij verzekerd,’ viel Carpathia hem in de rede, ‘dat je meer dan gekwalificeerd bent om dit toestel te besturen.’

‘Maar wat is een Condor 216?’

‘Een hybride toestel dat ik zelf heb ontworpen en waar ik zelf een naam voor heb verzonnen,’ antwoordde Carpathia. ‘Je denkt toch niet dat de gebeurtenissen van vandaag voor mij als een verrassing komen?’

‘Nou, nee, dat zal wel niet,’ zei Rayford. En hij keek even opzij naar Amanda, die moeite had om haar weerzin niet te laten blijken.

‘Mooi,’ zei Carpathia met een brede glimlach. ‘Ik zal je onderweg graag het een en ander over mijn vliegtuig vertellen.’

Fortunato stak een vinger op. ‘Meneer, ik zou u willen aanraden om samen met mij naar het einde van de landingsbaan te rennen en aan boord van het toestel gaan. De Steeles moeten ons achterna komen als ze zien dat wij instappen.’

Carpathia zette de te grote pet op zijn gewatergolfde haren en liep achter Fortunato aan, die de deur opendeed en naar de wachtende piloot knikte. De man begon onmiddellijk naar zijn sporttoestel te rennen. Fortunato en Carpathia holden op enkele meters afstand achter hem aan. Rayford legde een arm om Amanda’s middel en trok haar naar zich toe.

‘Rayford,’ zei Amanda, ‘heb jij Nicolae Carpathia ooit horen haperen?’

‘Haperen?’

‘Stotteren, stamelen, een woord moeten herhalen, een naam even kwijt zijn?’

Rayford onderdrukte een glimlach en was er zelf verbaasd over dat hij op deze dag, die gemakkelijk de laatste van zijn leven op aarde zou kunnen worden, iets grappig kon vinden. ‘Jouw naam, bedoel je?’

‘Dat deed hij expres, dat weet je best,’ zei ze.

Rayford haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk, ja. Maar waarom?’

‘Ik heb geen flauw idee,’ zei ze.

‘Schat, is het niet ironisch dat je je beledigd voelt door de man van wie wij zeker weten dat hij de antichrist is?’ Ze staaarde hem aan. ‘Ik bedoel,’ zei hij, ‘moet je jezelf eens horen. Verwacht je soms beleefdheid en goede manieren van de meest kwaadaardige man in de geschiedenis van de wereld?’

Amanda schudde het hoofd en keek weg. ‘Als je het zo wilt stellen,’ mompelde ze, ‘ben ik misschien wat overgevoelig, ja.’

Buck zat in het kantoor van een dealer van Land Rovers. 'Jij kunt mij altijd weer verbazen,' fluisterde Chloë.

'Ik ben niet bepaald een conventioneel type, hè?'

'Zeg dat. En elke hoop op normale verhoudingen is nu wel voor-
goed verkeken.'

De autodealer, die bezig was geweest met het papierwerk en het vaststellen van de prijs, schoof de paperassen over het bureau naar Buck. 'Dus u wilt de Peugeot niet inruilen?'

'Nee, dat is een huurauto,' zei Buck. 'Maar ik wilde u vragen of u die wagen naar O'Hare kunt terugbrengen.' Hij keek de man recht in de ogen, zonder de contracten voorlopig een blik waardig te keuren.

'Dat is hoogst ongebruikelijk,' zei de man. 'Daar zou ik twee van mijn mensen voor moeten vragen en dan moet ik ze een extra wagen meegeven om terug te rijden.'

Buck stond op. 'Misschien vraag ik te veel. Maar er zijn vast wel andere dealers die iets extra's willen doen om mij een wagen te verkopen, zeker nu niemand weet wat de dag van morgen gaat brengen.'

'Gaat u toch zitten, meneer Williams. Ik denk dat het me wel lukt om een paar mensen te vinden die die kleine boodschap voor u kunnen doen. Zoals u ziet: binnen een uur kunt u met uw volledig uitgeruste Range Rover mijn garage uitrijden, voor een bedrag van minder dan zes cijfers.'

'Laten we zeggen: binnen een half uur,' zei Buck. 'Dan ga ik akkoord.'

De dealer stond op en stak zijn hand uit. 'Akkoord.'